

În conformitate cu prevederile art. 12 alin. (1) și ale art. 27 alin. (1) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, Consiliul adoptă următoarea

DECIZIE

Nr. 3879/C8/4676

Data: 22.12.2025

Prin contestația nr. 666/24.11.2025, înregistrată la Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor cu nr. 83496/26.11.2025, formulată de către asocieria, cu sediul în înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului sub nr. J....., având CUI RO....., reprezentată de in calitate de administrator, împotriva documentației de atribuire nr., emis de către, cu sediul în în calitate de autoritate contractantă, în cadrul procedurii licitație deschisă, organizată în vederea atribuirii contractului, având ca obiect „.....i”, se solicită:

-obligarea autorității contractante la luarea măsurilor de remediere, constând în eliminarea/modificarea unor cerințe și specificații tehnice din documentele achiziției și din fișa de date, în temeiul prevederilor art. 26 alin 2 lit. b din Legea 101/2016, în sensul arătat în considerentele dezvoltate mai jos;

-obligarea autorității contractante la stabilirea unui nou termen-limită pentru depunerea ofertelor;

-în subsidiar, în măsura în care nu este posibilă luarea măsurilor de remediere, să dispuneți anularea procedurii.

**CONSILIUL NAȚIONAL DE SOLUȚIONARE A CONTESTAȚIILOR,
asupra cauzei de față, constată următoarele:**

Consiliul a fost legal sesizat și este competent, potrivit dispozițiilor art. 12 alin. (1) din Legea nr. 101/2016, să soluționeze contestația de față, prin care asocieria critică cerințele restrictive din documentația de atribuire.

Prin **contestația** formulată, ... solicită Consiliului anularea sau, în principal, remedierea documentației de atribuire aferente procedurii CN1087516, organizată de Primăria Municipiului Oltenița, având ca obiect furnizarea, montajul și punerea în funcțiune a stațiilor de reîncărcare

pentru vehicule electrice, apreciind că documentația este viciată prin introducerea unor cerințe nelegale, disproporționate și restrictive de concurență.

Contestatoarea solicită, totodată, suspendarea procedurii de atribuire, invocând existența unui caz temeinic justificat și a unei pagube iminente, întrucât documentația ar fi concepută cu scopul restrângerii artificiale a concurenței și favorizării unui anumit operator economic.

Principalele critici formulate sunt următoarele:

1. Specificații tehnice restrictive (amprentă la sol și greutate)

Se susține că impunerea amprente la sol și a greutății stațiilor reprezintă caracteristici constructive, nu cerințe de performanță, fără legătură cu necesitatea reală a autorității, având ca efect favorizarea unui produs determinat și încălcarea art. 155 alin. (6) și art. 156 din Legea nr. 98/2016.

2. Lipsa solicitării certificărilor tehnice pentru stații

Contestatoarea arată că documentația solicită generic „respectarea standardelor”, fără impunerea unor dovezi obiective (certificate CE, LVD, EMC, RED), permițând ofertarea unor produse necertificate, inclusiv din afara UE.

3. Cerința privind „pregătirea amplasării POS”

Contestatoarea susține că această cerință impune o soluție constructivă determinată, favorizează un anumit furnizor de POS și creează un efect de captivitate („vendor lock-in”), solicitând includerea POS ca element ofertabil sau eliminarea cerinței.

4. Cerințe contradictorii privind tensiunile de alimentare

Se invocă existența unor cerințe incoerente și necorelate cu reglementările ANRE, care ar permite introducerea arbitrară de motive de neconformitate.

5. Impunerea platformei software de operare (Capitolul 7 din fișele tehnice)

Se arată că, deși documentația prevede expres că software-ul și operarea vor face obiectul unor contracte ulterioare, autoritatea solicită descrierea, demonstrarea și deținerea unei platforme software care nu se licitează, cerință calificată ca abuzivă, necorelată cu obiectul contractului și restrictivă de concurență.

6. Cerința privind vechimea platformei software („minimum 1 an în exploatare”) și demonstrarea acesteia înainte de desemnarea câștigătorului

Contestatoarea susține că vechimea software-ului este irelevantă pentru un contract de furnizare hardware, că momentul demonstrației este vag și imprevizibil, lipsesc criterii de evaluare și cerința este inexecutabilă în recepție, fiind de natură să permită arbitrarul comisiei.

7. Cerința disproporționată de experiență similară

Se contestă solicitarea unei experiențe similare de, valoare superioară valorii contractului (..... TVA), solicitând corectarea și raportarea cerinței la valoarea reală a achiziției.

8. Menținerea corectivă post-garanție

Se arată că autoritatea impune menținerea corectivă după expirarea garanției fără a preciza durata, conținutul și modalitatea de remunerare,

obligăția fiind nedeterminată, fără contraprestație clară și imposibil de oferat transparent.

9. Plata condiționată de finanțator (MDLPA)

Contestatoarea critică prevederile care condiționează termenul de plată de alimentarea contului de către finanțator, susținând că acestea contravin Legii nr. 72/2013 și Directivei 2011/7/UE, transferă nelegal riscul de finanțare asupra executantului și instituie un termen de plată incert și abuziv.

Contestatoarea solicită:

- obligarea autorității contractante la remedierea documentației de atribuire și stabilirea unui nou termen de depunere a ofertelor;
- în subsidiar, anularea procedurii de atribuire, dacă remedierea nu este posibilă.

Prin adresa nr. 101707/02.12.2025, înregistrată la CNSC cu nr. 84978/02.12.2025, ... transmite **punctul său de vedere** cu privire la contestația formulată de către SRL, solicitând respingerea acesteia ca rămasă fără obiect și neîntemeiată, arătând că, ulterior depunerii contestației, a adoptat măsuri de remediere asupra documentației de atribuire, publicate în SEAP la data de 28.11.2025.

Autoritatea contractantă solicită respingerea contestației formulate de ca rămasă fără obiect și neîntemeiată, arătând că, ulterior depunerii contestației, a adoptat măsuri de remediere asupra documentației de atribuire, publicate în SEAP la data de 28.11.2025.

Autoritatea precizează că procedura vizează atribuirea unui contract de furnizare, montaj și punere în funcțiune a unei stații de reîncărcare pentru vehicule electrice, finanțat prin PNRR – Componenta 5 – Valul renovării, iar documentația a fost elaborată pe baza proiectului tehnic întocmit de SRL.

Ca urmare a criticilor formulate de contestatoare, autoritatea arată că:

- a publicat măsuri de remediere, inclusiv:
 - caiet de sarcini actualizat;
 - model de contract actualizat;
- a corectat cerințele referitoare la:
 - experiența similară (raportarea la valoarea contractului);
 - plata și modalitățile de plată din contract.

Autoritatea susține că aceste modificări sunt nesemnificative din perspectiva elaborării ofertelor și, în temeiul art. 153 alin. (4) din Legea nr. 98/2016, apreciază că nu se impune prelungirea termenului de depunere a ofertelor.

Totodată, autoritatea solicită respingerea cererii de suspendare a procedurii, argumentând că:

- documentația a fost deja remediată;
- nu există modificări substanțiale care să afecteze concurența;

- procedura este derulată în cadrul unui proiect PNRR cu termen-limită de implementare 30.06.2026, iar suspendarea ar putea conduce la riscul pierderii finanțării.

În concluzie, autoritatea contractantă solicită Consiliului:

- să constate că măsurile de remediere au înlăturat aspectele semnalate;
- să permită continuarea procedurii cu menținerea termenului de depunere a ofertelor;
- să respingă contestația și cererea de suspendare ca neîntemeiate.

Prin adresa nr. 713/08.12.2025, înregistrată la CNSC cu nr. 86770/09.12.2025, ..., menține, în esență, toate criticile formulate prin contestație și arată că **măsurile de remediere invocate de autoritate/proiectant sunt incomplete, formale sau necorelate cu obiectul contractului**, neînlăturând viciile inițiale ale documentației.

În principal, contestatoarea susține că:

- Impunerea cerințelor privind platforma software rămâne nelegală, întrucât documentația afirmă explicit că software-ul și operarea vor face obiectul unor contracte ulterioare, însă se solicită în continuare descrierea, demonstrarea și certificarea unei platforme care nu se achiziționează în prezenta procedură, cu efect restrictiv și de captivitate („vendor lock-in”).
- Cerința privind vechimea minimă de 1 an a platformei software este irelevantă pentru un contract de furnizare hardware și imposibil de evaluat legal, atât procedural (moment vag al demonstrației), cât și contractual (produs neachiziționat).
- Interoperabilitatea stațiilor este garantată exclusiv prin implementarea și certificarea OCPP 1.6J a stațiilor, iar solicitarea unor cerințe detaliate pentru platformă nu demonstrează integrarea, ci favorizează operatorii care oferă soluții „la pachet”.
- Certificările tehnice trebuie să fie cerute pentru stații, nu utilizate ca pretext pentru a impune indirect platforma software; acceptarea exclusivă a justificărilor proiectantului nu înlocuiește lipsa unei corelări legale cu obiectul contractului.
- Cerințele de plată condiționată de finanțator rămân nelegale, transferând riscul de finanțare asupra executantului, în contradicție cu Legea nr. 72/2013 și Directiva 2011/7/UE.
- Menținerea corectivă post-garanție este formulată neclar, fără durată, conținut și modalitate de plată, fiind imposibil de oferat transparent.
- Afirmațiile potrivit cărora „s-a remediat” nu sunt susținute de eliminarea efectivă a cerințelor abuzive, ci doar de justificări tehnice care nu înlătură restrângerea concurenței.

În concluzie, contestatoarea solicită admiterea contestației, obligarea autorității contractante la eliminarea cerințelor nelegale (în special cele privind platforma software și condiționarea plății), clarificarea completă a obligațiilor contractuale și asigurarea respectării principiilor proporționalității, transparenței și tratamentului egal.

Prin adresa 395/12.12.2025, înregistrată la CNSC cu nr. 87916/12.12.2025, ... - consultant, a formulat răspuns la punctul de vedere al contestatoarei, prin care arată că răspunde **doar punctual** observațiilor contestatoarei, apreciind că restul criticilor au caracter general și pot fi lăsate la aprecierea Consiliului, fără a intra în polemici.

În esență, consultantul susține următoarele:

- Criticile privind certificările au fost remediate: la solicitarea contestatoarei, autoritatea a introdus explicit standardele aplicabile și obligația prezentării certificatelor de conformitate, prin nota de remediere; consultantul apreciază că, în aceste condiții, nu mai este clar în ce constau criticile rămase.

- OCPP 1.6 este obligatoriu atât pentru stații, cât și pentru platformă: consultantul consideră că, pentru compatibilitate, ambele componente trebuie să respecte protocolul OCPP 1.6; dacă una nu îl respectă, sistemul nu este compatibil.

- Pentru stații, cerința OCPP este explicită (indicată la pct. 6.5 din fișa tehnică) și poate fi probată doar prin certificat de conformitate, nu prin simple declarații.

- Certificarea platformei de operare este necesară și a fost, în opinia consultantului, clarificată prin nota de remediere.

- Teza existenței unei singure platforme certificate în România este respinsă: consultantul afirmă că pe piață există numeroși furnizori de stații și platforme, iar pe site-ul Open Charge Alliance sunt listați zeci de furnizori de platforme certificate; nu ar exista exclusivitate sau favorizare.

- Cerința privind existența platformei pe piață de minimum un an este considerată justificată, consultantul apreciind că a oferit deja explicații suficiente în documentele anterioare.

- Aspectele privind plățile sunt considerate, de asemenea, clarificate anterior.

- Solicitarea certificatului RoHS este justificată: declarația UE de conformitate este un document unilateral al producătorului, fără verificare externă, în timp ce certificatul RoHS emis de un organism acreditat reprezintă o dovadă obiectivă, rezultată din teste de laborator, necesară pentru a garanta siguranța echipamentelor electrice instalate în spații publice.

În concluzie, consultantul apreciază că măsurile de remediere au rezolvat observațiile contestatoarei, că cerințele rămase sunt justificate tehnic și nu restrâng concurența și că solicitările de a accepta exclusiv declarații de conformitate, în locul certificatelor, nu sunt întemeiate.

..... a transmis, în original, recipisa de consemnare nr. eliberată de CEC BANK Sucursala CLUJ la data de 02.12.2025, din care rezultă consemnarea cauțiunii în valoare de lei.

Din înscrisurile aflate la dosarul cauzei, Consiliul constată următoarea situație de fapt:

În calitate de autoritate contractantă, ... a inițiat procedura licitație deschisă, organizată în vederea atribuirii contractului, având ca obiect

„.....”, prin publicarea în SEAP a anunțului de participare nr. CN...../18.11.2025.

Conform anunțului de participare și a documentației de atribuire, criteriul de atribuire este „cel mai bun raport calitate-preț”, iar valoarea estimată a contractului, este de fără TVA.

Analizând conținutul criticilor din contestație aflată la dosarului cauzei, Consiliul constată că operatorul economic este nemulțumit de documentația de atribuire pe care a realizat-o autoritatea contractant și solicită cele din partea introductivă.

I. Critica privind impunerea amprentei la sol și a greutății stațiilor de reîncărcare

Contestatoarea critică documentația de atribuire sub aspectul includerii, în fișele tehnice ale stațiilor de reîncărcare, a unor cerințe referitoare la amprenta la sol și greutatea echipamentelor, susținând, în esență, următoarele:

- aceste cerințe nu reprezintă cerințe de performanță sau funcționale, ci exclusiv caracteristici constructive, dependente de soluțiile tehnice interne alese de fiecare producător;
- autoritatea contractantă nu justifică nicio necesitate obiectivă care să impună limitarea dimensiunilor sau a greutății stațiilor, în condițiile în care:
 - amplasamentul permite instalarea stațiilor pe un loc de parcare standard;
 - stațiile sunt montate pe postamente de beton, fără restricții structurale;
- cerințele sunt preluate din documentația tehnică a unui produs existent pe piață, aparținând unui producător/importator determinat, având ca efect favorizarea acestuia;
- prin cumulul de specificații (amprentă, greutate, alte caracteristici), doar un număr extrem de redus de operatori economici pot îndeplini cerințele;
- se încalcă:
 - art. 156 alin. (1)–(2) din Legea nr. 98/2016, potrivit căruia specificațiile tehnice trebuie să descrie necesitatea autorității, nu soluții constructive determinate;
 - art. 155 alin. (6) din Legea nr. 98/2016, care interzice introducerea de obstacole nejustificate în calea concurenței.

Contestatoarea concluzionează că impunerea acestor cerințe conduce la o restrângere artificială a concurenței și solicită eliminarea lor din documentație.

În punctul de vedere transmis Consiliului, autoritatea contractantă:

- nu contestă în mod punctual caracterul constructiv al cerințelor privind amprenta la sol și greutatea;
- arată, în mod generic, că documentația de atribuire este întocmită în baza proiectului tehnic elaborat de proiectantul desemnat;
- susține că a adoptat măsuri de remediere asupra documentației, însă fără a indica în mod expres că cerințele privind amprenta la sol și greutatea ar fi fost eliminate sau reformulate;

- apreciază că modificările operate nu sunt substanțiale și că procedura poate continua fără prelungirea termenului de depunere a ofertelor.

Autoritatea nu prezintă o justificare tehnică concretă care să demonstreze necesitatea obiectivă a menținerii cerințelor criticate.

Din analiza documentelor subsecvente (răspunsuri consolidate la clarificări și caiet de sarcini actualizat) rezultă că:

- cerințele privind dimensiunile/amprenta și greutatea stațiilor sunt menținute în documentația actualizată, fără a fi:
 - eliminate;
 - transformate în cerințe minime/intervale;
 - justificate prin constrângeri de amplasament sau de siguranță;
- proiectantul nu indică existența unor:
 - limite de sarcină ale infrastructurii;
 - restricții urbanistice;
 - condiționări tehnice care să impună valori fixe ale acestor parametri.

Prin urmare, critica nu a fost remediată efectiv, ci doar menținută în forma inițială sau într-o formă echivalent restrictivă.

Consiliul reține că, potrivit art. 156 alin. (1) din Legea nr. 98/2016, specificațiile tehnice trebuie să permită descrierea obiectivă a produselor care urmează a fi achiziționate, în raport cu necesitatea reală a autorității contractante, fără a conduce la favorizarea unor soluții tehnice determinate.

De asemenea, conform art. 156 alin. (2) din același act normativ, autoritatea contractantă are obligația de a formula specificațiile tehnice prin raportare la performanțe sau cerințe funcționale, și nu prin descrierea unor caracteristici constructive care țin de opțiunile interne ale producătorilor.

În speță, Consiliul constată că cerințele privind amprenta la sol și greutatea stațiilor:

- nu sunt corelate cu funcționalitatea stațiilor de reîncărcare;
- nu sunt justificate de existența unor constrângeri tehnice, de siguranță sau de amplasament;
- reprezintă elemente constructive ce pot varia semnificativ de la un producător la altul, fără impact asupra îndeplinirii obiectivului investiției.

Consiliul reține că menținerea unor asemenea cerințe, în lipsa unei justificări obiective, este de natură să încalce art. 155 alin. (6) din Legea nr. 98/2016, întrucât introduce obstacole nejustificate în calea asigurării unei concurențe efective între operatorii economici.

În consecință, Consiliul apreciază că această critică este întemeiată, cerințele privind amprenta la sol și greutatea stațiilor având ca efect restrângerea artificială a concurenței, fiind necesară eliminarea lor prin clarificare în acest sens.

II. Critica privind lipsa solicitării certificărilor pentru stațiile de reîncărcare

Prin contestația formulată, contestatoarea GENERAL SECURITY SRL susține că documentația de atribuire este nelegală întrucât, pentru stațiile

de reîncărcare ce fac obiectul achiziției, autoritatea contractantă se limitează la a solicita ca acestea „să respecte standardele aplicabile”, fără a impune prezentarea unor dovezi obiective de conformitate, respectiv certificate sau rapoarte de testare emise de organisme abilitate. Contestatoarea arată că o asemenea formulare generică permite ofertarea unor produse necertificate, inclusiv produse provenite din afara Uniunii Europene, pentru care există exclusiv declarații unilaterale ale producătorilor sau importatorilor, fără posibilitatea verificării reale a conformității acestora.

În susținerea criticii, contestatoarea arată că, în lipsa solicitării unor certificate de conformitate, autoritatea contractantă nu are nicio garanție reală privind respectarea cerințelor europene în materie de siguranță electrică, compatibilitate electromagnetică și interoperabilitate, fiind necesară introducerea expresă a obligației de prezentare a certificatelor CE, LVD, EMC, RED, precum și a certificării OCPP pentru stațiile oferite, ca singură dovadă obiectivă a interoperabilității acestora. În opinia contestatoarei, acceptarea exclusivă a declarațiilor de conformitate contravine prevederilor art. 156 alin. (1) din Legea nr. 98/2016, precum și principiului asumării răspunderii de către autoritatea contractantă.

În urma formulării contestației, autoritatea contractantă a adoptat măsuri de remediere asupra documentației de atribuire, introducând în mod expres obligația ofertanților de a prezenta **certificate de conformitate** pentru stațiile de reîncărcare, din care să rezulte respectarea următoarelor standarde tehnice: SR EN IEC 61851-1:2019; SR EN IEC 61851-23:2014; SR EN IEC 61851-24:2014; SR EN 61851-21:2021; SR EN IEC 61000-6-3:2021; SR EN IEC 61000-6-2:2019, precum și certificarea conformității cu **Directiva RoHS 2.0 – Directiva 2011/65/UE**, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (UE) 2015/863 și Regulamentul (UE) 2017/2102.

Consiliul constată că, prin aceste măsuri de remediere, autoritatea contractantă a înlăturat aspectele criticate de contestatoare, în sensul că documentația de atribuire conține, în prezent, cerințe clare, explicite și verificabile privind prezentarea certificatelor de conformitate aferente stațiilor de reîncărcare, permițând evaluarea obiectivă a conformității produselor oferite.

Consiliul reține că solicitarea prezentării certificatelor de conformitate pentru standardele menționate este în concordanță cu prevederile art. 156 alin. (1) din Legea nr. 98/2016, întrucât specificațiile tehnice sunt formulate într-o manieră clară și precisă, raportată direct la obiectul contractului, fără a lăsa loc interpretărilor subiective sau probării prin simple declarații unilaterale.

În aceste condiții, Consiliul apreciază că Critica privind lipsa solicitării certificărilor pentru stațiile de reîncărcare a rămas fără obiect, ca urmare a măsurilor de remediere adoptate de autoritatea contractantă, urmând a fi respinsă ca atare.

III. Critica privind cerința referitoare la „pregătirea amplasării POS”

Prin contestația formulată, contestatoarea critică cerința din documentația de atribuire referitoare la „pregătirea amplasării POS”, arătând că aceasta este nelegală și restrictivă de concurență. Contestatoarea susține că nu toate sistemele de plată POS necesită integrare fizică prin decupaje sau modificări constructive ale carcasei stației de reîncărcare, iar impunerea unei asemenea cerințe conduce, în mod indirect, la utilizarea exclusivă a unui anumit sistem POS, compatibil cu soluția constructivă impusă de proiectant.

În opinia contestatoarei, prin această cerință se creează premisele favorizării unui anumit producător sau furnizor de echipamente, întrucât numai acele stații proiectate pentru un anumit tip de integrare POS pot îndeplini cerința, cu consecința apariției unui efect de captivitate („vendor lock-in”) în etapa ulterioară de exploatare. Contestatoarea arată că, ulterior atribuirii, furnizorul integrator ar putea impune prețuri excesive pentru sistemul POS, autoritatea contractantă fiind lipsită de posibilitatea reală de a opta pentru alte soluții tehnice sau comerciale.

În acest context, contestatoarea solicită, în avantajul autorității contractante și al utilizării eficiente a fondurilor publice, includerea sistemelor de plată POS ca element integrat în stația de încărcare, ofertabil în cadrul procedurii, sau eliminarea cerinței privind „pregătirea amplasării POS”.

Analizând susținerile părților și documentația de atribuire, Consiliul constată că cerința privind „pregătirea amplasării POS” nu reprezintă o cerință de performanță sau funcțională a stațiilor de reîncărcare, ci o **cerință constructivă**, care impune în mod implicit o anumită soluție tehnică de integrare a sistemului de plată. O asemenea cerință nu este justificată prin raportare la o necesitate obiectivă a autorității contractante și nu este corelată în mod direct cu obiectul contractului, care vizează furnizarea și instalarea stațiilor de reîncărcare.

Consiliul reține că, în lipsa achiziționării efective a sistemului POS în cadrul prezentei proceduri, impunerea unei „pregătiri” constructive pentru un anumit tip de integrare este de natură să restrângă concurența, favorizând operatorii economici ale căror echipamente sunt proiectate pentru o soluție tehnică determinată, cu încălcarea prevederilor art. 156 alin. (1) și (2) din Legea nr. 98/2016. Totodată, o asemenea cerință creează riscul apariției unui efect de dependență față de un anumit furnizor, contrar principiului utilizării eficiente a fondurilor publice și principiului tratamentului egal, consacrate de art. 2 alin. (2) din aceeași lege.

În consecință, Consiliul apreciază că critica privind cerința referitoare la „pregătirea amplasării POS” este întemeiată și urmează a fi admisă, fiind necesară eliminarea acestei cerințe din documentația de atribuire sau, după caz, includerea sistemului POS securizat ca element integrat și ofertabil în cadrul procedurii, cu stabilirea unor cerințe tehnice neutre.

IV. Critica privind cerințele referitoare la tensiunile de alimentare ale stațiilor de reîncărcare

Prin contestația formulată, contestatoarea GENERAL SECURITY SRL a susținut că documentația de atribuire conține cerințe neclare și

contradictorii privind parametrii de alimentare electrică ai stațiilor de reîncărcare, arătând că, pe de o parte, se solicită funcționarea acestora în parametrii tensiunii naționale de 400 V $\pm$ 10%, respectiv 360–440 V, iar pe de altă parte, se indică valori suplimentare de funcționare care exced cadrul uzual/reglementat, ceea ce ar crea confuzie și ar putea permite introducerea unor motive artificiale de neconformitate în evaluarea ofertelor. Contestatoarea solicită eliminarea tuturor specificațiilor privind tensiunile de funcționare care nu sunt conforme cerinței de 400 V $\pm$ 10%.

În punctul de vedere transmis Consiliului, autoritatea contractantă a arătat că a adoptat măsuri de remediere asupra documentației de atribuire, în vederea corelării acesteia cu observațiile formulate.

Examinând măsurile de remediere publicate ulterior, Consiliul constată că, la Măsura 3, autoritatea contractantă a dispus în mod explicit eliminarea cerinței/cerințelor criticate referitoare la tensiunile suplimentare/contradictorii, astfel încât documentația rămâne corelată cu cerința de alimentare 400 V $\pm$ 10%.

În aceste condiții, Consiliul reține că aspectele reclamate de contestatoare au fost înlăturate prin măsurile de remediere adoptate, iar documentația de atribuire, sub acest aspect, nu mai conține prevederi susceptibile să genereze interpretări diferite ori aplicări neunitare în etapa de evaluare. Prin urmare, critica urmează a fi respinsă.

V.Critica privind impunerea cerințelor referitoare la platforma software de operare (Capitolul 7 din fișele tehnice)

Prin contestația formulată, contestatoarea GENERAL SECURITY SRL critică prevederile cuprinse în Capitolul 7 din fișele tehnice aferente stațiilor de reîncărcare, arătând că, deși documentația de atribuire prevede expres, la punctele 6.8 și 7.1, că „furnizarea softului și operarea stațiilor vor face obiectul unor contracte ulterioare”, autoritatea contractantă impune ofertanților obligația de a descrie, demonstra și dovedi existența unei platforme software de operare în cadrul prezentei proceduri.

Contestatoarea susține că, din interpretarea logică și gramaticală a documentației, rezultă fără echivoc că în această etapă se achiziționează exclusiv **echipamentele (stațiile de reîncărcare) și lucrările de instalare**, în timp ce platforma software și serviciile de operare urmează a fi contractate ulterior, printr-o procedură distinctă. În aceste condiții, solicitarea de specificații detaliate, dovezi de deținere și demonstrarea funcționalităților unui software care **nu face obiectul achiziției** este calificată de contestatoare drept o cerință abuzivă și nelegală.

Contestatoarea arată că interoperabilitatea stațiilor de reîncărcare este asigurată prin implementarea protocolului de comunicare **OCP 1.6J**, standard deschis, utilizat de toate platformele de operare existente pe piața din România și din Uniunea Europeană. În acest sens, se susține că, pentru ca stațiile să poată fi integrate într-o platformă de operare, este suficient ca acestea să aibă implementat protocolul OCP 1.6J, fără a fi necesară demonstrarea compatibilității cu o anumită platformă software, cu specificații prestabilite de autoritatea contractantă.

Contestatoarea mai arată că, în România, există un număr semnificativ de platforme de operare care funcționează pe baza

protocolului OCPP 1.6J, iar impunerea completării Capitolului 7 din fișele tehnice și a prezentării dovezilor privind existența unei platforme software cu anumite caracteristici conduce la excluderea operatorilor economici care pot furniza și instala stații conforme, dar care nu dețin sau nu operează o platformă software proprie. O asemenea cerință este de natură să restrângă artificial concurența și să favorizeze operatorii economici care oferă soluții „la pachet” (stații + software), deși software-ul nu este licitat în cadrul procedurii.

În plus, contestatoarea susține că menținerea acestor cerințe creează premisele apariției unui efect de captivitate, întrucât, ulterior instalării stațiilor, autoritatea contractantă ar putea invoca imposibilitatea atribuirii serviciilor de operare către un alt operator economic decât furnizorul inițial, pe motivul dependenței tehnice față de platforma software prezentată în etapa de ofertare, cu consecința restrângerii artificiale a concurenței și în procedurile viitoare.

Analizând documentația de atribuire, Consiliul constată că obiectul contractului supus atribuirii îl reprezintă furnizarea și instalarea stațiilor de reîncărcare, iar nu achiziționarea unei platforme software de operare sau a serviciilor comerciale aferente acesteia. În aceste condiții, impunerea unor cerințe detaliate privind descrierea, demonstrarea și deținerea unei platforme software care „va face obiectul unor contracte ulterioare” nu este corelată cu obiectul prezentei achiziții și excedează necesitatea autorității contractante în această etapă a proiectului.

Consiliul reține că specificațiile tehnice trebuie să fie legate direct și proporțional de obiectul contractului, potrivit art. 156 alin. (1) și (2) din Legea nr. 98/2016, și nu pot impune operatorilor economici condiții referitoare la produse sau servicii care nu sunt achiziționate în cadrul procedurii. De asemenea, Consiliul constată că interoperabilitatea stațiilor de reîncărcare este asigurată prin implementarea protocolului OCPP 1.6J, fără a fi necesară impunerea unei anumite platforme software sau a unor specificații aferente acesteia.

În consecință, Consiliul apreciază că critica privind impunerea cerințelor referitoare la platforma software de operare este întemeiată, întrucât cerințele cuprinse în Capitolul 7 din fișele tehnice nu sunt corelate cu obiectul contractului, restrâng artificial concurența și creează riscul apariției unui efect de captivitate. Prin urmare, se impune eliminarea Capitolului 7 din fișele tehnice F5, în măsura în care acesta vizează platforma software de operare și nu echipamentele oferite.

VI. Critica privind cerința referitoare la vechimea minimă a platformei software („minimum 1 an în exploatare”) și obligația de demonstrare a acesteia înainte de desemnarea câștigătorului

Prin contestația formulată, contestatoarea GENERAL SECURITY SRL critică cerințele cuprinse în Capitolul 7 din fișele tehnice, referitoare la existența unei platforme software de operare aflate în exploatare de minimum un an, precum și obligația de a demonstra funcționalitățile acesteia „înainte de desemnarea câștigătorului”. Contestatoarea susține că aceste cerințe sunt nelegale, necorelate cu obiectul contractului și lipsite de orice logică procedurală.

Contestatoarea arată că obiectul prezentei proceduri îl reprezintă furnizarea și instalarea stațiilor de reîncărcare, respectiv echipamente hardware, iar nu achiziționarea unei platforme software sau a serviciilor de operare aferente acesteia. În acest context, vechimea unei platforme software nu are nicio influență asupra performanței tehnice a stațiilor, întrucât interoperabilitatea acestora este garantată exclusiv prin implementarea protocolului de comunicare OCPP, și nu prin vechimea sau maturitatea unei aplicații software care, potrivit documentației, urmează a fi achiziționată ulterior, în cadrul unor proceduri distincte.

Contestatoarea subliniază caracterul illogic al cerinței, arătând că, dacă platforma software ar fi necesară și achiziționată în prezent, verificarea maturității acesteia ar putea fi legitimă, iar dacă, dimpotrivă, aceasta urmează a fi achiziționată ulterior, vechimea actuală a platformei este lipsită de relevanță, întrucât, la momentul atribuirii viitorului contract, platformele existente vor îndeplini, în mod natural, o eventuală cerință de vechime. În consecință, contestatoarea apreciază că cerința analizată nu este nici necesară, nici proporțională.

De asemenea, contestatoarea critică obligația de a demonstra funcționalitățile platformei software „înainte de desemnarea câștigătorului”, arătând că acest moment procedural este vag și imprevizibil, nefiind clar dacă demonstrația trebuie realizată înainte de finalizarea evaluării ofertelor, înainte de întocmirea raportului procedurii sau înainte de semnarea contractului. Lipsa unei delimitări clare generează imprevizibilitate și afectează transparența procedurii.

Contestatoarea mai arată că documentația nu prevede niciun criteriu obiectiv de evaluare a demonstrației, nefiind stabilit cine realizează evaluarea, pe baza căror criterii, ce consecințe produce o apreciere negativă și cum poate fi verificată conformitatea unui produs care nu este achiziționat și pentru care nu există o contraprestație financiară. În lipsa unor reguli clare, cerința creează posibilitatea unui arbitrar din partea comisiei de evaluare, putând fi utilizată ca instrument de eliminare discreționară a ofertanților.

Totodată, contestatoarea arată că cerințele sunt inexecutabile în etapa de execuție și recepție a contractului, întrucât comisia de recepție nu ar avea posibilitatea practică și legală de a verifica funcționalitățile unei platforme software neachiziționate, de a refuza recepția stațiilor pentru neconformități ale unui produs necontractat sau de a solicita acces la platforme terțe fără bază contractuală. Aceste aspecte demonstrează, în opinia contestatoarei, că cerințele sunt lipsite de fundament contractual și juridic.

Contestatoarea subliniază că toate preocupările legitime ale autorității contractante privind integrarea, interoperabilitatea și funcționarea viitoare a stațiilor sunt rezolvate prin solicitarea certificării OCPP a stațiilor oferate, standard deschis, recunoscut la nivel internațional, impus inclusiv prin programele de finanțare pentru infrastructura de încărcare, tocmai pentru a preveni apariția unui efect de dependență față de o soluție software determinată. În aceste condiții, solicitarea descrierii și demonstrării unei

platforme software subiective, în locul unui certificat obiectiv și obligatoriu, reprezintă o eludare a bunelor practici tehnice și a cerințelor legale.

Analizând documentația de atribuire, Consiliul constată că cerințele referitoare la vechimea minimă a platformei software și la demonstrarea funcționalităților acesteia anterior desemnării câștigătorului nu sunt corelate cu obiectul contractului, care vizează exclusiv furnizarea și instalarea stațiilor de reîncărcare. Impunerea unor astfel de cerințe pentru un produs care nu este achiziționat și nu este remunerat în cadrul procedurii contravine prevederilor art. 156 alin. (1) și (2) din Legea nr. 98/2016, precum și principiilor proporționalității, tratamentului egal și transparenței prevăzute de art. 2 alin. (2) din același act normativ.

Consiliul reține că nu poate fi acceptată o situație intermediară de tipul „nu se achiziționează software-ul, dar se solicită demonstrarea conformității acestuia”, întrucât o asemenea abordare nu are bază contractuală, nu poate fi evaluată în mod obiectiv și este de natură să restrângă nejustificat concurența. Dacă autoritatea contractantă consideră că platforma software este esențială pentru funcționarea soluției, aceasta trebuie inclusă explicit în obiectul contractului, evaluată și remunerată corespunzător, cu stabilirea unor criterii clare de evaluare și a unor remedii contractuale pentru neconformitate. În caz contrar, în lipsa unei achiziții efective a software-ului, nu pot fi impuse cerințe tehnice referitoare la acesta.

În consecință, Consiliul apreciază că critica privind cerința „minimum 1 an în exploatare” și obligația de demonstrare a platformei software înainte de desemnarea câștigătorului este întemeiată, aceste cerințe fiind nelegale, inexecutabile și restrictive de concurență, motiv pentru care se impune eliminarea acestora din documentația de atribuire.

VII. Critica privind valoarea cerinței de experiență similară

Prin contestația formulată, contestatoarea a criticat cerința din caietul de sarcini referitoare la experiența similară, arătând că aceasta este stabilită la un nivel disproporționat în raport cu valoarea contractului ce face obiectul procedurii. În acest sens, contestatoarea a arătat că documentația inițială impunea demonstrarea livrării unor produse similare în valoare cumulată de cel puțin 250.000 lei fără TVA, la nivelul unuia sau mai multor contracte, în condițiile în care valoarea estimată a contractului supus atribuirii este de 104.589,26 lei fără TVA. Contestatoarea a solicitat corectarea acestei cerințe și raportarea ei la valoarea reală a contractului, pentru a evita restrângerea nejustificată a concurenței.

Analizând documentația de atribuire astfel cum a fost modificată ulterior formulării contestației, Consiliul constată că autoritatea contractantă a procedat la corectarea cerinței privind experiența similară 100.000 lei, prin raportarea valorii solicitate la valoarea contractului ce face obiectul procedurii, înlăturând pragul inițial de 250.000 lei fără TVA, criticat de contestatoare.

Consiliul reține că, prin această modificare, cerința privind experiența similară este, în prezent, proporțională cu obiectul și valoarea contractului, fiind conformă prevederilor art. 179 din Legea nr. 98/2016, precum și

principiilor proporționalității și tratamentului egal prevăzute de art. 2 alin. (2) din același act normativ.

În aceste condiții, Consiliul apreciază că Critica privind cerința de experiență similară a rămas fără obiect, ca urmare a măsurilor de remediere adoptate de autoritatea contractantă prin actualizarea caietului de sarcini, urmând a fi respinsă ca atare.

VIII. Critica privind cerința referitoare la mentenanța corectivă post-garanție.

Prin contestația formulată, contestatoarea critică prevederile documentației de atribuire referitoare la mentenanța corectivă, arătând că autoritatea contractantă solicită, în mod expres, asigurarea serviciilor de mentenanță corectivă după expirarea perioadei de garanție, fără a defini în mod clar și complet întinderea acestei obligații. În acest sens, contestatoarea arată că, potrivit caietului de sarcini, „serviciile de mentenanță corectivă vor începe după expirarea perioadei de garanție și trebuie asigurate la locația unde este instalat echipamentul”.

Contestatoarea susține că documentația nu precizează dacă serviciile de mentenanță corectivă post-garanție fac parte din obiectul contractului ce urmează a fi atribuit prin prezenta procedură sau reprezintă doar o posibilitate de a încheia un contract separat ulterior expirării garanției, la solicitarea autorității contractante. De asemenea, se arată că documentația nu prevede nicio durată determinată pentru perioada de mentenanță corectivă post-garanție și nici modalitatea de remunerare a acestor servicii, respectiv tarifele aplicabile, unitățile de măsură, estimarea cantităților sau mecanismul de calcul al prețului.

În aceste condiții, contestatoarea apreciază că obligația de a asigura mentenanță corectivă post-garanție apare ca fiind nedeterminată în timp și lipsită de o contraprestație determinată sau determinabilă, ceea ce contravine principiilor transparenței, clarității și proporționalității aplicabile achizițiilor publice și face imposibilă includerea acestor costuri în prețul ofertei. Totodată, contestatoarea arată că, în lipsa unor clarificări exprese, cerința este imposibil de ofertat în condiții concurențiale și egale pentru toți participanții, solicitând fie clarificarea explicită a conținutului și limitelor acestei obligații, fie eliminarea cerinței din documentație.

Analizând documentația de atribuire, Consiliul constată că, într-adevăr, autoritatea contractantă a instituit obligația de a asigura mentenanța corectivă după expirarea perioadei de garanție, fără a preciza dacă aceste servicii fac parte din obiectul contractului supus atribuirii și fără a stabili durata pentru care se solicită această mentenanță, precum și modalitatea de remunerare a serviciilor respective. În lipsa acestor elemente esențiale, cerința nu permite ofertanților să evalueze în mod obiectiv întinderea obligațiilor asumate și să reflecte costurile aferente în prețul ofertat.

Consiliul reține că, potrivit principiilor prevăzute de art. 2 alin. (2) din Legea nr. 98/2016, precum și cerințelor de claritate și proporționalitate ce decurg din art. 156 alin. (1) din același act normativ, autoritatea contractantă are obligația de a defini în mod clar și complet prestațiile solicitate, astfel încât operatorii economici să poată formula oferte

comparabile și transparente. Impunerea unei obligații de mentenanță corectivă post-garanție, fără delimitarea perioadei, a conținutului și a modalității de plată, este de natură să creeze incertitudine contractuală și să afecteze caracterul concurențial al procedurii.

În consecință, Consiliul apreciază că critica privind mentenanța corectivă post-garanție este întemeiată și urmează a fi admisă, autoritatea contractantă fiind obligată să clarifice în mod expres:

- dacă serviciile de mentenanță corectivă post-garanție fac parte din obiectul contractului atribuit prin prezenta procedură sau reprezintă o prestație ce va face obiectul unui contract separat ulterior;
- perioada exactă pentru care se solicită asigurarea mentenanței corective post-garanție;
- modalitatea de remunerare a acestor servicii (tarife, unități de măsură, estimarea cantităților), astfel încât costurile să poată fi incluse și evaluate în mod transparent în oferta financiară.

IX. Critica privind condiționarea termenului de plată de alimentarea contului de către finanțator

Prin contestația formulată, contestatoarea critică prevederile documentației de atribuire referitoare la termenul de plată, arătând că atât caietul de sarcini, cât și modelul de contract condiționează scadența obligației de plată a autorității contractante de un eveniment exterior raportului contractual, respectiv alimentarea contului achizitorului de către finanțator (MDLPA).

În acest sens, contestatoarea arată că, potrivit caietului de sarcini, plata către furnizor se realizează „în termen de 15 zile de la data alimentării contului de către MDLPA”, iar potrivit modelului de contract, plata facturilor „se face în termen de 15 zile de la data alimentării contului Achizitorului de către Finanțator”. Contestatoarea susține că aceste prevederi transferă în mod nelegal riscul de finanțare asupra executantului și instituie un termen de plată incert și condiționat de un eveniment viitor și nesigur, aflat în afara controlului operatorului economic.

Contestatoarea invocă încălcarea dispozițiilor **Legii nr. 72/2013**, care transpune Directiva 2011/7/UE privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale, act normativ aplicabil raporturilor dintre autoritățile contractante și profesioniști. Potrivit acestor dispoziții, termenul legal de plată este de **30 de zile** de la data primirii facturii sau, după caz, de la data recepției/verificării prestațiilor, iar prelungirea termenului la maximum **60 de zile** este permisă doar în mod excepțional, pentru situații obiectiv justificate și stipulate expres. De asemenea, procedura de verificare a prestațiilor nu poate depăși 30 de zile, cu excepții justificate. Contestatoarea arată că orice clauză contractuală care derogă nelegal de la aceste termene este susceptibilă de a fi considerată abuzivă și nulă.

Analizând documentația de atribuire, Consiliul constată că prevederile contestate stabilesc scadența obligației de plată prin raportare exclusivă la momentul alimentării contului de către finanțator, fără a corela termenul de plată cu primirea facturii și/sau recepția/verificarea prestațiilor. O asemenea formulare nu instituie un termen de plată cert și determinabil, ci

condiționează executarea obligației de plată de un eveniment exterior raportului contractual, care nu depinde de conduita executantului.

Consiliul reține că, potrivit **Legii nr. 72/2013**, autoritatea contractantă nu poate transfera asupra operatorului economic riscul întârzierii sau neîncasării fondurilor de la finanțator, întrucât finanțatorul nu este parte în contractul de achiziție publică. Obligația de plată incumbă exclusiv achizitorului, iar termenul de plată trebuie să fie cert, determinat și independent de mecanismele interne de finanțare ale autorității contractante.

De asemenea, Consiliul constată că raportarea scadenței la momentul alimentării contului suspendă, în mod nelegal, curgerea termenului de plată prevăzut de lege până la un moment incert, ceea ce echivalează cu o derogare nepermisă de la dispozițiile imperative ale Legii nr. 72/2013 și ale Directivei 2011/7/UE. O asemenea clauză este de natură să afecteze echilibrul contractual, să creeze un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților și să expună operatorul economic la întârzieri nedeterminate ale plății, cu impact direct asupra fluxului de numerar și a costurilor de finanțare.

În consecință, Consiliul apreciază că critica privind condiționarea termenului de plată de alimentarea contului de către finanțator este întemeiată, întrucât prevederile contestate contravin dispozițiilor Legii nr. 72/2013, Directivei 2011/7/UE, precum și principiilor asumării răspunderii, transparenței și tratamentului echitabil prevăzute de art. 2 alin. (2) din Legea nr. 98/2016.

Prin urmare, Consiliul va obliga autoritatea contractantă să modifice documentația de atribuire, în sensul:

- introducerii unui termen de plată cert, raportat la data primirii facturii și/sau a recepției/verificării prestațiilor, de regulă de maximum 30 de zile calendaristice, cu posibilitatea extinderii la maximum 60 de zile doar în mod excepțional și cu justificare expresă;
- eliminării oricărei condiționări a scadenței obligației de plată de momentul alimentării contului de către finanțator, cu mențiunea expresă că întârzierile în transferul fondurilor de la finanțator nu suspendă și nu amână obligația de plată a achizitorului față de executant.

Luând în considerare aspectele prezentate, în temeiul art. 26 alin. (2) și (5) din Legea nr. 101/2016, Consiliul va admite contestația formulată de, în contradictoriu cu, va dispune modificarea documentației de atribuire prin publicarea de clarificări/ erate în platforma SEAP, în termen de maxim 15 zile de la primirea prezentei decizii, cu luarea în considera a celor reținute și legislației aplicabile.

Cu referire la termenul de depunere a ofertelor, Consiliul reține că acesta urmează a fi **prelungit în mod corespunzător**, prin raportare la **complexitatea clarificărilor și a eratelor dispuse**, astfel încât operatorii economici interesați să beneficieze de un **interval de timp rezonabil și efectiv** pentru elaborarea ofertelor în cunoștință de cauză. Stabilirea noului termen se va realiza cu respectarea principiilor

transparenței, tratamentului egal și proporționalității, având în vedere impactul real al modificărilor asupra conținutului ofertelor.

Prezenta decizie va fi obligatorie pentru părțile cauzei potrivit dispozițiilor art. 28 alin. (1) din Legea nr. 101/2016, cu modificările și completările ulterioare.

Împotriva prezentei decizii se va putea formula plângere la instanța de judecată competentă, atât pentru motive de nelegalitate, cât și de netemeinicie, în termen de 10 zile de la comunicare pentru părțile cauzei, respectiv de la data luării la cunoștință de către alte persoane vătămate potrivit prevederilor art. 29 și 32 din Legea nr. 101/2016, cu modificările și completările ulterioare.

Pentru aceste motive,
în baza legii și a mijloacelor de probă aflate la dosar,

CONSILIUL DECIDE:

Admite contestația formulată de, în contradictoriu cu dispune modificarea documentației de atribuire prin publicarea de clarificări/ erate în platforma SEAP, în termen de maxim 15 zile de la primirea prezentei decizii, cu luarea în considera a celor reținute și legislației aplicabile.

Prezenta decizie este obligatorie pentru părți.

Împotriva prezentei decizii se poate formula plângere, în termen de 10 zile de la comunicare pentru părțile cauzei, respectiv de la data luării la cunoștință de către alte persoane vătămate.

PREȘEDINTE,

.....

MEMBRU,

.....

MEMBRU,

.....

Redactat practica Deciziei,

.....

Redactat în 4 exemplare originale.